

„V tejto prekliatej krajine je človek buď korisť, alebo šakal. Vy ste si vybrali svoju stranu. Štyroch statočných mužov zbičovali, lebo pracovali namiesto toho, aby sa modlili. Chápete to šialenstvo? Myslíte si, že Alah sa nechá oklamať vašim znetvoreným čelom, poznačeným rokmi búchania o koberec pri modlitbách? Myslíte si, že vaše čelo zaváži oproti mojim zničeným kolenám, alebo oproti odseknutým rukám tých, čo ste odsúdili? Strávila som svoj smutný život čistením podlahy, aby ste sa tam pri padaní na kolená a na tvár nezašpinili, pozrite sa moje kolená, na stopy, čo tam tie roky zanechali, a nehrajte sa na ostýchavých, snívate o nich od prvého dňa. Pekár, zeleninár a záhradník vás živia, profesor histórie učí, a ako ste sa im za to poďakovali? Ustúpili ste čerstvo oholenému lišiakovi s hlasom podvodníka, čo je takým advokátom, ako som ja astronautom. Vaše zhubné zásady vám napokon rozožrali duše, zotrývate v zle, lebo viete, že ste odsúdení. Svet napreduje bez vás, zatiaľ čo vy ho len oplývate, vyvíja sa, posmieva sa vám, využíva váš úpadok, aby ospravedlnil svoju hanebnosť. Mohli ste zasiahnuť, zmierniť to, ale zo zbabelosti ste ustúpili.“

„Nie,“ rozčúlil sa, „z lásky som ustúpil, z lásky, dobre ste počuli, Bilqiss. Nemôžem sa rozhodnúť nechať vás odísť. Budem súhlasiť so všetkým, čo mi umožní udržať vás pri sebe, Bilqiss. Kašlem na vedľajšie škody, na nespravodlivosti, na zbičovaných a mŕtvych, Bilqiss, chcem, aby ste tu zostali. Milujem vás, ale nie som vás ešte hoden, vaša sila ma desí, vaša odvaha ma ohromuje, vaša ľudskosť ma dojíma, vaša neúcta ma nadchýna, prebudili ste ma k životu, a ak odídete a nebudem vás už vidieť, cítiť, báť sa vás a milovať vás, umriem. Nebude mi stačiť tisíc a jedna noc, aby som sa nasýtil vašich slov, teraz počítam s večnosťou. Prosím vás, pomôžte mi, Bilqiss.“

Sudca začal veriť v šťastný koniec ako v slávnej zbierke rozprávok. Na jeho uveličenej tvári bolo možné čítať zmätok muža, čo sa celkom odhalil. Nenápadne sa poobzeral okolo seba, akoby sa chcel uistiť, že sa zem pod jeho nohami neprepadla, ani múry sa nezrútili. Sudca bol typom muža, ktorý verí, že Boh trestá hriešnikov okamžite. Skutočnosť, že sa v cele nič nezmenilo, mu na tvári vyvolala takmer úsmev, ale zvážnel, keď sa stretli naše pohľady, a v mojich očiach nenašiel to, v čo dúfal. Tak ako bol prísny a neoblomný na svojom hambálku, bol teraz úbohý prosebník s rukami zopnutými pod plášťom, akoby sa modlil. V hlave sa mi rojilo tisíc otázok, ale nedarilo sa mi sformulovať ani jednu. Úžas, do ktorého sa miešala zlosť z tohto predstavenia, ma na chvíľu paralyzoval. Musela som sa však ovládnuť, aby som zmarila nádej, ktorá sa mu začala zrkadliť na tvári. Mohla som ho nechať veriť, kým bol na zemi, dupať po ňom a vysmiať sa mu, mohla som mu nechať nádej, že utečieme o polnoci, budeme sa milovať na úsvite a znovu za súmraku, mohla som ho ponížiť a povedať mu vo chvíli vytrženia „Odídme, láska moja, a zajtra uvidíme,“ mohla som, ale neurobila som to. Bez otáľania som prerušila jeho chimérické plány.

„A keby bolo v živote niečo horšie ako smrť, pán sudca? Keby zostať bolo bolestivejšie ako odísť? Keby ujsť s vami bola tá najhoršia možná perspektíva? Keby ľúbiť vás bolo to najponižujúcejšie, o čo ma kedy požiadali? Keby už len odvaha urobiť to bola pre mňa urážkou? Keby zachrániť vás bolo tým posledným, čo by som mala urobiť na tejto zemi, radšej by som ukameňovala nejaké batola a rozpárala brucho vlastnej matke? Keby milovať vás bolo jednoducho neznesiteľné? Na to ste nepomysleli... pán sudca?“

„Veríte v Boha, Leandra?“

„Tak ako verím na omladzujúce krémy.“

„Vo vašej krajine je to isto vtípné, ale nie je to odpoveď na moju otázku.“

„Nie, neverím v Boha. A vy?“

„Nerada o tom hovorím.“

„Ale ja som vám odpovedala.“

„Nikto vás nenútil. Rozhodne sa zdôverujete rada. Tam u vás ani iné nerobíte, len rozprávate o sebe. Alebo hovoríte o iných, aby ste sa mohli porovnať, ukázať, že ste lepší. Vylievate si navzájom srdcia, rozprávate si o svojich rozčarovaniach, radoostiach, láskach, traumách, s priateľkami, na internete, u psychoanalytika, v časopisoch, v televízii, ste narcistické tárajky. Musí vás tešiť, keď mi môžete vtípne odpovedať.“

„Bilqiss, keby vás nemali nespravodlivo a kruto ukameňovať, keby ma to nebolo rozrušilo natoľko, že to nie som schopná opísať, keby to nebola tá najodpornejšia a najneprijateľnejšia vec na svete, keby to nepredstavovalo ľudskú hanebnosť par excellence, keby všetko toto nebolo skutočné, a vy by ste nemali umrieť, povedala by som vám, aby ste sa nechali bozať. Ale som v pasci, lebo je tu nebezpečenstvo, že sa to všetko reálne stane, a že s tým nič nespravím, som uväznená vo svojom šťastí ako v klepci, vláčim ho so sebou a nechtiac vám ho predvádzam pri každom stretnutí, vysilená, podlomená aj tým, že mám šťastie, že som na svojom a nie na vašom mieste, takmer ľutujem, že som viac netrpela, a preto vás musím nechať, aby ste mi nadávali, a nemôžem vám povedať, aby ste sa nechali bozať.“

„Ach, ako ich len máte radi, tie utláčané moslimské ženy, však? Fascinujú vás. A čím je ich prenasledovanie ukrutnejšie, tým viac sa do toho citovo vkladáte. Púšťate sa do našej obhajoby, dvíhate hlas na našu podporu, racionálne argumentujete s príslušným výrazom na tvári, nie priveľmi namaľované, ledva učesané, tak ako na fotke, čo ste mi minule tak hrdo ukazovali, na ktorej ste medzi kamarátkami, priveľmi sústredenými, keď cvakla spúšť, onemené, lebo zoči-voči hrôze, nespravodlivosti a neľudskosti asi niet čo povedať. Ktorá z vás mala vtedy to šťastie? Sakineh? Meriam? Malal? Nigérijčanky? A vaše susedky? Pre ne sa tiež pohoršujete? Organizujete sprievody pre tie milióny anonymných belošíek, čo umierajú pod ranami nejakého muža, alebo ste radšej, keď zostanú beztvorou masou, ukrytou v štatistikách? Zomriem úplne tak isto ako ony, ale atraktívnejším spôsobom, lebo máme nespútanú a teatrálnu povahu, máme radi show, ale neboli sme dosť šikovní, aby sme z nej spravili biznis, to je všetko. Vaša citová jednota je to, čo mikrovlnka pre gastronómiu: nenáročná a škodlivá.“

„Nechajte sa bozať.“

„Dobre viete, že u nás je to zakázané.“

„Pozrite sa na seba, Bilqiss, aká ste arogantná, povýšenecká. Ale na čo ste vlastne taká hrdá? Môžete mi povedať do očí, že by sa vám nepáčilo mať moje ruky? Pozrite sa na ne dobre, na moje ruky. Ovál nechťov je dokonalý, nie sú zarastené, nelámu sa, pokožku mám jemnú, lebo som nikdy neumývala riad, to je pravda, ale vy mi to vyčítate, akoby to bola bohvieaká sláva, mať ruky slúžky. Pozeráte sa na svet kľúčovou dierkou, ostatne, tak ako všetci od vás. Ste na posmech celému svetu. Nikto vás neberie vážne, nikto vás ani neberie do úvahy. Zostali ste na periférii, nikto sa o vás nestará, podľa tých najosvietenejších ste uviazli v trinástom storočí, a každému, kto to chce počúvať, a takých nie je veľa, aby som bola presná, sa chváľte, akí boli v minulosti moslimovia

skvelí. V minulosti. Ale ako ste na tom dnes? Vaše skvelé dedičstvo stráca lesk a robíte veľa kriku pre nič. Ste ľuďmi bez majetku, frustrovaní, kolonizovaní, trdnomyseľní a bezmocní. Občas sa zaleskne nejaké svetlo, ale hneď aj zhasne, ospravedlňujúc sa za to, čím je, lebo chce vymazať svoj pôvod a rozpustiť sa v krajine. Hanbíte sa za to, že ste sa stali ľuďmi, ktorých podozrievajú ako prvých, ktorí si poangličtujú mená, ktorí si hovoria, že sú svetoobčanmi, aby nepovedali, že sú moslimovia, ktorí sa bránia byť veriacimi napriek bláznivej túžbe veriť aspoň trochu, ktorí nejedia bravčovinu, ale hneď dodajú, že alkohol pijú. Moji priatelia moslimovia v New Yorku sú takí, takže keď vás vidím, ako si ma premeriavate, Bilqiss, zmocňuje sa ma súciti. Môžete sa aj ďalej posmievať mojim dobrým úmyslom, rozhodne vyvážia vaše zlé rozhodnutia.“

„Poznáte Münchhausenov syndróm?“

„Nie.“

„Je to patologický jav, pri ktorom človek predstiera chorobu, aby na seba pritiahol pozornosť.“

„A?“

„A poznáte prenesený Münchhausenov syndróm?“

„Ani ten.“

„Ide o rovnakú patológiu, ibaže je zameraná na niekoho iného. Nejaký dospelý, najčastejšie otec alebo matka zámerne kruto zaobchádzajú s dieťaťom, a potom s ním idú k lekárovi. Samozrejme, že sa neprezydria, a tak získajú sympatie ošetrojúceho personálu, ktorý ich považuje za starostlivých a milujúcich rodičov.“

„A?“

„Je to syndróm, ktorým je postihnutá vaša krajina. Zlomyselne nás napádajte, a potom nám prídete obväzovať rany. Nechajte sa bozať, Leandra.“

„Sľubujem, urobím to o pár dní. Navyše, u nás je to dovolené.“